

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 270/2024
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Ристевски, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд Огранак „ТЕНТ“ Београд-Обреновац, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3142/23 од 23.08.2023. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3142/23 од 23.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3142/23 од 23.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 17/19 од 08.07.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе (погрешно означено тужбеног захтева) тужиоца ББ из поднеска од 10.05.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцима, сваком понаособ на име накнаде штете због ускраћивања права на одмор у току дневног рада и то тужиоцу АА за период од маја 2018. године закључно са јануаром 2019. године, а тужиоцу ББ за период од септембра 2016. године закључно са мајем 2019. године, исплати појединачно наведене месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате (све ближе наведено и опредељено овим ставом изреке). Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 341.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3142/23 од 23.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради разматрања правног питања од општег интереса.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. овог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП. О захтеву тужилаца за накнаду штете због ускраћивања права на одмор у току дневног рада одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене чланова 64. и 65. у вези са чланом 164. став 1. Закона о раду у ситуацији када је тужени поступао противно законској обавези да тужиоцима омогући одмор у току рада. Сходно наведеном, спорно правно питање није од општег интереса или у интересу равноправности грађана већ је везано за конкретно чињенично-правну ситуацију и решавање спорног односа странака, па одлуке нижестепених судова којима је евентуално другачије одлучено у истом правном питању не представљају нужно различито поступање суда у истој правној ствари. Одлука Врховног касационог суда Рев 3899/2019 од 19.02.2020. године, коју је тужени доставио у прилогу ревизије односи се на оцену основаности захтева у ситуацији када се дневни одмор у току рада може користити парцијално, према потреби организације обављања посла, а у конкретном случају тужени није доказао да је тужиоцима и на који начин омогућио право да користи дневну паузу за одмор. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) због чега у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права. Из наведеног разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи

на потраживање у новцу, у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете је поднета 07.02.2019. године. Тужбу су поднели тужиоци који се налазе у положају формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП. Због тога се вредност предмета спора одређује према вредности главних захтева сваког од тужилаца засебно односно меродавна је појединачно тражена вредност главног захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде у конкретном случају износи за тужиоца АА 34.689,66 динара и за тужиоца ББ 145.613,43 динара, па како појединачно тражене вредности главног захтева не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе то ревизија туженог није дозвољена.

Како се у овом радном спору тужбени захтев односи на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена, на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужилаца за накнаду трошкова одговора на ревизију с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**